

"Положај франачких држава у Грчкој почетком XIV в. био је, може се рећи, повољан" [42, стр. 188(34)]. Раздобље крсташа не треба замишљати као период непрекидних ратова и похода. Велћи део времена владао је мир, развијала се трговина. "Изгледало је да су се Латини осећали... безбедно у Грчкој; они су тамо развили чак и блистав витешки живот, а као доказ тога служи... парламент... у мају 1305. год. у Коринту... На Превлаци где су се давно у светој боровој шуми организовале Посејдонове игре, сада су витезови ломили копља у част прелепих жена... Бучни празник трајао је 20 дана" [42, стр. 188(34)]. Франачки барони су "на своје грађевине стављали грчке натписе" [42, стр. 204-205]. Могуће је да су многи од њих данас проглашени за "древне". Традиционални специјалисти и сами примећују неке паралеле између "древних" и средњовековних догађаја на територији Грчке. На пример, Грегоровијус указује на познату битку код Кефеса 15. марта 1311. год. која је описана практично истим речима и сценама, како у средњовековним изворима (XIV в.), тако и у Сулиној биографији код Плутарха (која се данас датира у "дубоку древност"). У тим описима практично се потпуно подударују: географска локализација битке, догађаји који су јој претходили, противници, победник [42]. Грегоровијус: "На обалама Кефеса поновила се судбина Мигридатове војске, коју је Сула сатерао у те исте мочваре" [42, стр. 198]. Тај паралелизам је у потпуном складу с ГХК.

Важно је да је историја франачких држава на територији Грчке први пут почела да се проучава тек у XIX в. В. Милер: "Те архиве нам дају само костур романтичне драме која се одигравала у Грчкој током 250 година (XIII-XV в. - А.Ф.) и у којој су главне улоге играли: и живописна гомила бургундске аристократије, и германски витезови, и војни авантуристи Каталоније... и фирентински богаташи... и, на крају, принцезе и угледне даме из најстаријих француских породица" (цит. по [12, стр. 750]), [103].

У XII в. Партеон функционисао као "латински храм" атинске Деве Марије, "као да је управо саграђен" [103, стр. 16], [12, стр. 805]. Као неки двојник (!) познате скулптуре паганске "Атинске девице, рада Фидијиног" (нестанак тога античког дела оштракује се у традиционалној историји), у Партеону стоји познати кип католичке Деве Марије [103], [12, стр. 806]. Тај кип је настао у XIII в. [12, стр. 806]. У XIII в. на атинском Акропољу постоји и функционисао (такође као тек саграђен) други познати храм атинске Богородице - Деве, који се данас зове Ерехтејон [103, стр. 17], [12, стр. 807]. У XIII в. функционисао очувани храм Ђорђа Победоносца, који се данас зове "Тезејев антички храм". Његова "несумњива древност" установљена је тек у XVII в. [103, стр. 17], [12, стр. 807]. У XIII в. очуван је и функционисао цео Акропољ као активна тврђава која штити Атину. Тек после тога она је проглашена "за веома стару". И тако даље. Списак в. у [103], [42], [12], [10].

"На двору Теодора II живео је познати Византинац Георгије Хемист (Плетон), васкрснули антички Хелен... фанатични поштовалац древних богова..." [42, стр. 308-309]. Управо у тој епохи процветале су "древне хеленске идеје", позивајући средњовековне Грке на уједињење против завојевача [42].

"Веома отежавајуће је то што... у Атини, и уопште у Хелади, није било домаћих летописаца. Пошто византијски хронографи нису сматрали вредним